

RUKOUS ON LEPOA

Luomistyönsä päätteeksi Jumala lepäsi ja ”Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen”, 1.Ms. 2: 3. Meille Hän sanoo: ”Muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi, mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti”, 2.Ms.20:8-10. Kokonaisen viikonpäivän erottaminen Jumalalle rukoukseen ja lepoon on Jumalan käsky ja kuuluu jo luomisjärjestykseen. Se on lahja ja etuoikeus, jonka Jumala antoi ihmiskunnalle ja maailmalle kansansa Israelin kautta. Monet kulttuurit ja yhteiskunnat ovat yrittäneet hyötyä ihmisistä ilman lepopäivää, mutta eivät ole siinä onnistuneet. Juutalaisuudessa sapatti on edelleen suurin juhlapäivä. Ymmärrämmekö me, mikä lahja meille on sunnuntai ja pyhitämmekö sen Herralle?

Israelin kirjanoppineiden opetuksessa käskyt ja perinnäissäännöt tulivat ajoittain hallitsevaan asemaan. Kansan päälle säilytettiin käskyjen kuormia, joita eivät opettajatkaan jaksaneet kantaa. Monet kokivat uskonnon ”olevan käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle”. Kuitenkin Jumala oli sanonut: ”Tässä on lepo, antakaa väsyneen levätä, tässä on levähdyspaikka”, Jes.28:10,12.

Koemmeko me kristityt toisinaan elämämme raskaaksi käskyjen ja töiden uuvuttamaksi? Onko esirukous ja rukouskin meille raskasta työtä, rukoustyötä? Mitä Jeesus sanoo meille? ”Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä”, Matt.11:28-30.

Lepo, johon Jeesus meitä kutsuu, ei ole kuitenkaan hengellistä uneliaisuutta ja nukkumista. Kun Jeesus kutsui opetuslapsensa, hän asetti heidät ensin olemaan kanssansa, Mark.3:14. Olla Jeesuksen kanssa, oppia Hänestä ja Häneltä, oppia kuuntelemaan Häntä ja oppia kuuliaisuutta, on ensiarvoista rukouksessa. Jeesukselle oli tärkeää olla yhteydessä Isään. Siksi Hän meni usein yksinäisyyteen rukoilemaan, hiljaisuuteen kuuntelemaan Isän puhetta. Hänen toimintansa alkoi yksinäisyydestä. Jeesus itse sanoi, että Hän tekee ”ainoastaan sen, minkä näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee”, Joh.5:19. Siksi Hän ei tarvinnut pitkiä rukouksia ennen ihme- ja tunnustekojaan. Onko meillä tällainen yhteys Jeesukseen, että kuulemme hänen puheensa ja näemme, mitä Hän on tekemässä?

Jeesus tiesi, että työn ja ihmisten keskeltä tarvitsemme vetäytymistä hiljaisuuteen, siksi Hän sanoi opetuslapsilleen: ”Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan ja levähtäkää vähän”, Mk.6:31. Tosin sinnekin ihmiset seurasivat heitä. Nähdessään heidät kuin lampaat ilman paimenta, Jeesus oli jälleen valmis opettamaan ja palvelemaan heitä, ruokkimaan heitä Sanalla ja leivällä. Jeesus on Hyvä Paimen, joka kulkee itse edellä ja puhuu lampailleen. Näin ne oppivat tuntemaan Paimenen äänen ja seuraavat häntä. Paimen ohjaa lampaat hyvälle laidunmaille ja vie ne vihreille niityille lepäämään. Jeesusta seuraten myös opetuslapset oppivat hoitamaan lampaita paimenen lailla. Jeesus itse sanoi: ”Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen”, Joh.10:9. Työnkin keskellä on levähdettävä.

Meidän on, kuten opetuslastenkin oli vaikea oppia, millaisen levon, varmuuden ja auktoriteetin Jeesus antaa rukouksen kautta kaikissa tilanteissa. Opetuslapset pelkäsivät ja olivat hädissään Galilean Merellä. Toisessa tilanteessa he kyselivät avuttomina ja neuvottomina, miksi he eivät kyenneet ajamaan riivaajaa ulos. Samarialaisten kylän kohdalla he olisivat olleet valmiita käyttämään auktoriteettia väärällä tavalla.

Jeesus oli opettanut heitä rukoilemaan, mutta eikö opetuksessa ollut ristiriitaisuuksia?! Jeesus opetti, että on oltava kestäviä ja sinnikkäitä rukouksessa niin kuin leskivaimo, joka pyysi pyytämistään tuomaria ajamaan hänen asiansa. Toisaalta Jeesus sanoi: ”Kaikki, mitä te rukoilette ja anotte, uskokaa saaneenne, niin se on teille tuleva”, Mk.11:24. He muistivat Jeesuksen sanat: ”Kun rukoilette, älkää olko niin kuin ulkokullatut”, tai ”älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan. Älkää siis olko heidän kaltaisiaan; sillä teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennen kuin häneltä anottekaan”, Mt.6:5,7,8. Eikö tässä ole jo kutsu pyhään huolettomuuteen ja lepoon?

Entä me, kun kokoonnumme yhteen ja pidämme pitkiä rukouksia, luulemmeko lisäävämmä jotakin tärkeää hartaudenharjoitukseemme, jotakin, jota Jumala vaatii oikeilta kristityiltä? Saammeko vastauksia? Vai väsymmekö, turhaudummeko työstä ja vaivasta ilman tuloksia? Onko tämä työtä, josta sanomme: olemme vain velvollisia tekemään sen, mikä palvelijoille kuuluu? Ovatko nämä hetkiä, jolloin virkistymme yhteisestä uskostamme, lepäämme ja virvoitumme Pyhän Hengen vaikutuksesta? Voiko rukous olla myös lepoa, jossa Jumala hoitaa, vahvistaa, elvyttää, virvoittaa ja varustaa meitä? Onko rukous meille kuin levähdyspaikka kuumen ja kuivan autiomaan taipaleen jälkeen?

Tarvitsemmeko myös paikkaa, jossa meitä muistutetaan: ”Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy varmana, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle”, Hebr.4:1. ”Sillä, joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistaan”, Hebr.4:10. Rukous ei totisesti ole mikään teko, jonka voisimme lisätä Jeesuksen täytettyyn sovitusyöhön meidän puolestamme. Saamme levätä täysin Jeesuksen varassa hänen yhteydessään tietäen, että ”Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva”, Hebr.4:9. ”Silloin vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti”, Jes.32:17. Kristuksen vanhurskauden lahja vastaanotettuna sydämeemme tuo jo nyt levon. Vaikeimpienkin elämän myrskyjen keskellä Jeesus voi antaa rukouksessa ihmeellisen rauhansa, ilonsa, kiitosmielen ja ylistyksen, koska kaikki on Hänen hallinnassaan.

Mutta eikö tässä maailmassa meillä ole vielä taistelu pahuuden valtoja vastaan? Eikö meidän tulisi käydä rukoustaisteluun? Sitäkin tarvitaan ja taisteluvälineistä, mutta meidän aseemme eivät ole lihallisia eikä meillä ole taistelu ihmisiä vastaan. Taistelussa pahalaisen joukkoja vastaan meidän omat voimamme eivät riitä, mutta saamme olla Voittajan joukoissa. Vanhan Testamentin aikana Jumala kehotti kansaansa monta kertaa vain seisomaan ja katsomaan, kuinka Jumala pelastaa heidät. ”Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot”, Sak.4:6. Saamme kokea lepoa, kun Jumalan Pyhä Henki rukoilee puolestamme. ”Rauhallisuus ja luottamus on teidän väkevyytenne”, Jes.30:15. Joskus Jumala voi myös kehottaa omiaan vetäytymään taistelun tiimellyksestä suojaan. ”Mene kansani kammioihisi ja sulje ovet jälkeesi, lymyä hetkinen, kunnes viha on ohitse mennyt”, Jes.26:20.

Herätyksiä on yleensä edeltänyt voimallinen esirukous. Näin oli myös Hebridien saarten herätyksessä vv.1949-1952, mistä Mauri Vilposen kirja kertoo. Kaksi yli 80-vuotiasta sairaalloista sisarusta Peggy ja Christine Smith olivat todellisia esirukoilijoita, jotka olivat saaneet rukouksessa Herralta lupauksen: ”Sillä minä vuodatan vedet janoisen päälle ja virrat kuivan maan päälle”, Jes.44:3. Tähän vedoten he alkoivat rukoilla herätystä saarelle, jonka asukkaat olivat hyvin maallistuneita ja kirkossa kävi vain kolme ihmistä. He pyysivät seurakunnan työntekijöitä

yhtymään kanssaan rukoukseen läheisessä navetassa kahtena yönä viikossa klo 22-4. Pyhä Henki alkoi käsitellä rukousryhmää voimakkaalla synnintunnolla. Kun he olivat rukoilleet n. kuusi viikkoa, synnintunto ja Jumalan pyhyiden kokeminen alkoi levitä saarella voimakkaina aaltoina. Kun rukoilijat virvoittuneina lähtivät ulos rukouspaikastaan, he tapasivat naisia ja miehiä polvillaan teiden varsilla huutamassa Jumalan armoa.

Evankelista Duncan Campbell pyydettiin paikkakunnalle pitämään kokoussarjaa. Se venyi kahteen vuoteen. Herätys levisi usealle saarelle ja tuotti hedelmänään monia Jumalan valtakunnan työntekijöitä. Campbell todisti herätyksestä, että se oli täysin Jumalan suvereenia toimintaa. ”Yhtäkkiä koko yhteisö oli Jumalan pelossa huutaen Jumalan armoa. - Rakkaat ihmiset, se on herätystä. Tarkoitan, että se on niin erilaista kuin meidän erityiset ponnistelumme. Se on täysin erillään ihmisten parhaista pyrkimyksistä. Kun Jumala on keskelläämme, ihmeitä tapahtuu.” Peggy ja useat esirukoilijat olivat hyvin herkkiä Pyhän Hengen johdatukselle, kenen luo heidän oli mentävä ja missä Jumala teki työtään. Peggy itse sanoi: ”Herra Campbell, jos eläisit niin lähellä Jumalaa, kuin sinun pitäisi, Hän paljastaisi salaisuutensa myös sinulle.” Tähän läheisyyteen ja johdatuksen lepoon pois omista ponnistuksista Jumalan töiden ihmettelyyn Pyhä Henki opasti Campbellin ja uskoon tulleita. Pyhä Henki uudisti, virvoitti janoavat ja antoi uuden elämän kuivalle maalle. Tällaiseen lepoon ja virvoitukseen Pyhä Henki haluaa johdattaa myös meitä.